

Ruth Ware

Femeia din cabina 10

Traducere din engleză de Ciprian Șiulea

În vis, fata plutea departe, sub valurile puternice și tipetele pescărușilor, în adâncurile reci și întunecate ale Mării Nordului. Ochii ei răzători erau albi și umflați de apa sărată, pielea ei alburie era încrețită, iar hainele, sfâșiate de pietrele ascunse și transformate în zdrențe.

Mai rămăsesese doar părul ei lung și negru, plutind prin apă ca o frunză palmată de alge întunecate, încurcându-se în cochiilii și năvoade, eșuanțând pe mal în șuvețe ca de frânghie roasă și zăcând acolo inert, în timp ce mugetul valurilor care se spărgeau pe pietriș îmi umplea urechile.

M-am trezit, plină de spaimă. Mi-a luat ceva timp să-mi amintesc unde eram, și încă și mai mult ca să-mi dau seama că mugetul din urechile mele nu făcea parte din vis, ci era real.

Camera era întunecoasă și plină de aceeași pâclă umedă pe care o simțisem în vis, iar când m-am ridicat în capul oaselor, am simțit pe obraz o briză răcoroasă. Zgomotul părea să se audă din baie.

M-am dat jos din pat, tremurând ușor. Ușa era închisă, dar, când m-am îndreptat spre ea, am auzit cum mugetul crește, iar bătăile înimii mele odată cu el. Mi-am adunat tot curajul și am dat ușa de perete. Zgomotul dușului umplea încăperea mică. Am băjbăit după întrerupător și baia a fost înundată de lumină — și atunci am văzut.

Pe oglinda aburită, cu litere de vreo 15 centimetri înălțime, scria: „NU MAI CĂUTA”.

Partea întâi
Vineri, 18 septembrie

1

Primul indică că ceva nu era în regulă l-am avut când m-am trezit în intuneric, pentru că pisica îmi dădea cu laba peste față. Probabil că noaptea trecută uitasem să închid ușa bucătăriei. Pedeapsa pentru că venisem acasă beată.

— Du-te de aici, am gemut.

Delilah a mieunat și m-a lovit cu capul. Am încercat să-mi îngrop față în pernă, dar ea a continuat să se frece de urechea mea și, în cele din urmă, m-am întors pe o parte și am dat-o jos din pat fără milă.

A căzut pe podea cu un bufnet ușor și a scos un mieunat slab, indignat. Mi-am tras cuvertura peste cap, dar chiar și prin ea o auzeam cum zgârie partea de jos a ușii și o zgâltăte în toc.

Ușa era închisă.

M-am ridicat în capul oaselor, cu înima bubeind, iar Delilah a sărit pe pat, mieunând volos. Am strâns-o la piept ca să nu mai miște și am ascultat.

Era foarte posibil să fi uitat să închid ușa bucătăriei, sau poate doar o impinsesem, fără să o închid cum trebuie. Dar ușa dormitorului meu se deschidea în afară — o ciudătenie

a planului apartamentului. Să era exclus să o fi închis Delilah. O închisese *cineva*.

Am rămas incremenită, strângând la piept trupul cald și tremurător al pisicii și am încercat să ascult.

Nimic.

Apoi mi-am dat seama, cu o ușurare bruscă: probabil că pisica se ascunsese sub pat și eu o închisem înăuntru, când venisem acasă. Nu-mi aminteam să fi închis ușa dormitorului, dar era posibil să-o fi tras după mine, cu mintea absentă, atunci când intrasem. Ca să fiu sinceră, de la stația de metrou încolo, totul era puțin în ceată. Durerea de cap începuse să se instaleze în drum spre casă, iar acum, când panica mai scăzuse, simteam cum începe iar la baza craniului. Trebuia neapărat să nu mai beau în timpul săptămânii. La douăzeci și ceva de ani, fusese în regulă, dar acum nu mai puteam scăpa de mahmureală ca pe vremuri.

Delilah a început să se zvârcolească neliniștită în brațele mele, înfigându-și ghearele în antebratul meu, iar eu i-am dat drumul, mi-am luat halatul și am legat cordonul. Apoi am luat-o de jos, pregătindu-mă să-o duc în bucătărie.

Când am deschis ușa dormitorului, acolo era un bărbat.

Nu are niciun rost să mă gândesc cum arăta — credeti-mă, am încercat să fac asta de 25 de ori la poliție. „Nici măcar o bucătică de piele de la încheieturile mâinilor?”, mă întrebau ei întruna. Nu, nu și nu. Avea glugă și o bandană în jurul nasului și a gurii, iar tot restul era în întuneric. În afara mâinilor.

În mâini avea mănuști de latex. Acela a fost detaliul care m-a speriat ca dracu’. Mănușile acelea spuneau: „Știu ce fac.” Spuneau: „Am venit pregătit.” Spuneau: „S-ar putea să mă intereseze și altceva în afară de bani.”

Am rămas aşa o clipă îndelungată, faţă în faţă. Ochii lui strălucitori erau atinşi asupra ochilor mei.

Prin cap îmi treceau o mie de gânduri: Unde naiba mi-e telefonul? De ce-am băut atât de mult aseară? Dacă eram trează, l-aş fi auzit când intrase. O, Doamne, cât aş vrea ca Judah să fie aici.

Şi, mai mult decât orice altceva — mănuşile alea. O, Doamne, mănuşile alea. Erau atât de profesioniste. De *chirurgicale*.

N-am spus nimic. Nu m-am mişcat. Am rămas aşa, tremurând cu halatul meu jerpelit întredeschis. Delilah s-a smucit din mâinile mele moi şi a tăsnit prin hol spre bucătărie.

Te rog, m-am gândit eu. Te rog, nu-mi face rău.

O, Doamne, unde era telefonul?

Apoi am văzut ceva în mâinile bărbatului. Geanta mea — geanta Burberry cea nouă, chiar dacă detaliul acesta părea extraordinar de puțin important. Există un singur lucru legat de geantă care conta. Mobilul meu era înăuntru.

Ochii i s-au mijit într-un mod care m-a făcut să mă gândesc că e posibil să zâmbească în spatele bandanei. Am simțit cum sângele mi se scurge din cap şi degete, adunându-se în centrul corpului, pregătindu-mă să fug sau să mă apăr, în funcţie de caz.

A făcut un pas în faţă.

— Nu..., am spus eu.

Aş fi vrut să pară o comandă, dar a ieşit ca o rugămintă. Aveam o voce subţire şi stridentă, care tremura de frică.

— N...

Nici n-am apucat să termin. Bărbatul mi-a trântit uşa dormitorului în faţă, lovindu-mă în obraz.

O lungă clipă am rămas aşa, incremenită, cu mâna la faţă, mută de soc şi durere. Degetele îmi erau reci ca gheata, dar pe faţă aveam ceva cald şi umed, şi mi-a trebuit o clipă să-mi dau seama că e sânge, că modelul uşii îmi crestase obrazul.

Îmi venea să alerg în pat, să-mi bag capul sub pernă şi să plâng la nesfârşit. Dar o voce joasă şi neplăcută din mintea mea spunea întruna: *E încă acolo. Dacă se întoarce? Dacă se întoarce după tine?*

Din hol s-a auzit un zgomot, ceva căzând, şi am simțit un val de groază care ar fi trebuit să mă dinamizeze, dar care m-a paralizat. *Nu te întoarce. Nu te întoarce.* Mi-am dat seama că îmi tineam respiraţia şi m-am străduit să dau aerul afară, cutremurându-mă prelung, apoi mi-am fortat mâna să se apropie, încet, încet, de uşă.

Din hol s-a auzit un nou zgomot — de sticla spartă —, iar eu m-am repezit, am apucat clanţa şi mi-am încordat toate puterile, cu degetele goale de la picioare înfipite în scândurile vechi şi neregulate ale podelei, pregătindu-mă să ţin uşa închisă cât de mult puteam. M-am lăsat pe vine, ghemuită cu genunchii la piept, încercând să-mi înăbuş suspinea cu halatul, în timp ce îl ascultam cum răscoleşte apartamentul, sperând din toată inimă că Delilah fugise în grădină, departe de pericol.

În sfârşit, după foarte mult timp, am auzit cum uşa de la intrare se deschide şi se inchide. Am rămas acolo, plângând pe genunchi, neverindu-mi să cred că plecase cu adevărat. Că nu avea să se întoarcă să-mi facă rău. Aveam mâinile amortite şi dureros de tepene, dar nu îndrăzneam să dau drumul clanţei.

Parcă vedeam iar mâinile aceleia puternice, cu mânuşi albicioase de latex.

Nu știam ce avea să se întâmple după aceea. Poate că aveam să rămân acolo toată noaptea, incapabilă să mă mișc. Dar am auzit-o pe Delilah mîneunând afară și zgâriind ușa.

— Delilah, am spus eu răgușită, cu o voce care tremura atât de tare, încât părea că nu era a mea. Oh, Delilah.

Am auzit-o prin ușă cum toarce, hârsâltul acela grav și familiar, ca de drujba îndepărtată, și a fost ca și cum vraja s-ar fi destrămat.

Mi-am desprins degetele înțepenite și dureroase de clanță, îndoindu-le de câteva ori, m-am ridicat, încercând să-mi țin echilibrul pe picioarele care tremurau, și am pus mâna pe clanță.

S-a răsucit. De fapt, s-a răsucit prea ușor, învârtindu-se în mâna mea fără să opună rezistență, fără să miște niciun centimetru limba broaștei. Bărbatul trăsese axul de pe partea cealaltă.

La dracu'.

La dracu', la dracu'.

Eram prinșă înăuntru.

2

Mi-au trebuit două ore ca să ies din dormitor. Nu aveam telefon fix, aşa că nu puteam să cer ajutor, iar ferestrele erau acoperite cu bare de protecție. Mi-am stricat cea mai bună pildă de unghii lovind cu ea în limba broaștei, dar în cele din urmă am deschis ușa și m-am aventureat pe holul îngust. În apartamentul meu sunt doar trei încăperi — bucătăria, dormitorul și o baie îngustă — și pot să-l vezi cam pe tot din fața dormitorului, dar nu m-am putut abține să nu privesc prin fiecare ușă, chiar să verific dulapul din hol în care îmi țin aspiratorul. Să mă asigur că dispăruse cu adevărat.

Capul îmi bubuiția și mâinile îmi tremurau în timp ce urcam treptele către ușa vecinei. M-am trezit privind peste umăr spre strada întunecoasă, așteptând ca ea să deschidă. Presupuneam că e în jur de ora patru noaptea și a fost nevoie de mult timp și multe bătăi în ușă ca să-o trezesc. Am auzit picioarele doamnei Johnson coborând scările și mormânturile ei. Când a întredeschis ușa, fata ei era un amestec de confuzie și spaimă, dar când m-a văzut în prag strângându-mi halatul în jurul trupului, cu sânge pe față și pe mâini, expresia își-a schimbat imediat și a scoș lanțul de la ușă.

— O, Dumnezeule mare! Ce s-a întâmplat?

— Am fost jefuită.

Mi-era greu să vorbesc. Nu ștui dacă din cauza aerului răcoros de toamnă sau din pricina șocului, dar începusem să tremur convulsiv, iar dinții îmi clănțăneau atât de tare, încât, pentru o clipă îngrozitoare, mi-a trecut prin minte că ar putea să mi se sfârâme în gură. Am alungat acest gând.

— Sângerez! a spus doamna Johnson, cu față plină de mâhnire. Of, draga mea, intră, intră.

M-a condus în sufrageria cu covor înflorat din casa ei mică, întunecoasă și supraîncălzită, dar care acum mi se părea un sanctuar.

— Stai jos, stai jos.

A arătat spre o canapea roșie de plus, apoi, trosnind din încheieturi, s-a așezat în genunchi, făcându-și de lucru cu arzătorul sobei. Gazul a pălpătit puternic, iar eu am simțit căldura crescând cu câteva grade, în timp ce ea se ridică laborios în picioare.

— Îți fac niște ceai cald.

— Doamna Johnson, mă simt bine, zău. Credetă că...

Însă ea a scuturat grav din cap.

— Când ai avut un șoc, nu e nimic mai bun decât un ceai fierbinținte și dulce.

Așa că am stat cu mâinile împreunate în jurul genunchilor, în timp ce ea zdrăngănea prin bucătăria minusculă. S-a intors cu două căni pe o tavă. Am luat-o pe cea mai apropiată și am sorbit din ea, crispându-mă de durere când ceramica fierbinținte mi-a atins tăletura de la mână. Era atât de dulce că abia mai simteam gustul săngelui din gură, ceea ce probabil era o binecuvântare.

Doamna Johnson nu a băut, doar mă privea cu fruntea încrețită de mâhnire.

— Tu-a..., a spus cu voce șovăitoare. Tu-a făcut rău?

Știam ce vrea să zică. Am scuturat din cap, dar am mai luat o gură fierbințe înainte să pot vorbi.

— Nu. Nu m-a atins. Mi-a trântit o ușă în față, de-acolo e tăietura de la obraz. Apoi m-am căiat la mâna în timp ce încercam să ies din dormitor. M-a închis înăuntru.

Am văzut, într-o străfulgerare, cum băteam în limba braștei cu pila de unghii și o foarfecă. Judah mă tăchina mereu că ar trebui să folosesc instrumentele adecvate fiecărui scop — să nu scot dopul cu vârful cutitului sau să desprind un cauciuc de bicicletă cu o lopătică de grădină. Nu mai departe de weekendul trecut răsese de tentativa mea de a lipi para dușului cu bandă adezivă și se chinuise o după-amiază întreagă să-l dreagă cu răsină epoxidică. Dar Judah era plecat în Ucraina și, în clipa asta, nu puteam să mă gândesc la el. Dacă m-ăs fi gândit, aş fi început să plâng, iar dacă plângem acum, era posibil să nu mă mai opresc niciodată.

— Ah, sărmăna de tine.

Am înghițit.

— Doamnă Johnson, mulțumesc pentru ceai, dar de fapt venisem să vă întreb dacă pot să dau un telefon. Mi-a luat mobilul, aşa că nu am cum să sun la poliție.

— Bineînțeles, bineînțeles. Bea-ți ceaiul, apoi telefonul e acolo.

A arătat spre o măsuță acoperită cu un mileu, pe care se afla probabil ultimul telefon cu disc din Londra — în afara celor care se puteau găsi la anticariatele din Islington. Mi-am terminat ceaiul, ascultătoare, și apoi am luat telefonul. Pentru o clipă, degetele mele au plutit deasupra cifrei 1, dar apoi am oftat. Bărbatul plecase. Ce mai puteau să fac acum? La urma urmei, nu mai era o urgență.

Așa că am format în schimb 112 și am cerut să fiu direcționată către dispeceratul poliției din zonă, nu către serviciul de urgență.

Am stat așa și m-am gândit la asigurarea pe care nu o aveam, la broasca armată pe care nu o instalasem și la dezastrul în care se transformase noaptea trecută.

*

Încă mă mai gândeam la asta câteva ore mai târziu, în timp ce mă uitam cum lăcătușul pentru urgențe înlocuiește încuietoarea simplă a ușii mele de la intrare cu o vală adevarată și ascultam prelegerea lui despre siguranța casei și despre ce glumă proastă e ușa mea din spate.

— Tăblia asta-1 din PAL, draga mea. Nu trebuie decât un șut ca să-o spargi. Vrei să-ti arăt?

— Nu, am spus eu în grabă. Nu, mersi. O să-o repar. Nu te ocupă și de ușă, nu-i așa?

— Nu, da' am un prieten care face asta. Îți dău numărul lui înainte să plec. Între timp, pune-l pe soțul tău să trântească o bucată de placaj de optispe milimetri pe tăblia aia. Nu cred că vrei să mai pățești ca noaptea trecută.

— Nu, am încuvîntat eu.

Asta era mama eufemismelor.

— Un amic de la poliție zice că un sfert din spargeri sunt de fapt recidive. Aceiași indivizi vin să mai fure o dată din același loc.

— Super, am spus eu înțet.

Exact asta îmi trebuia să aud.

— Optispe milimetri. Vrei să scriu pe ceva pentru soțul tău?

— Nu, mersi. Nu sunt căsătorită.

— Și, chiar dacă am ovare, pot să țin minte un număr simplu de două cifre.

— Aaaa, am înțeles. Deci aşa, a spus el, ca și cum asta ar fi dovedit ceva. Și nici tocul ușii nu e ceva cu care să te mândrești prea mult. Ar fi bine să-o ranforzezi cu bare tip Londra. Altfel, poți să ai cea mai bună broască posibilă, dacă îți sparg tocul ușii e totuna. Am în camionetă una care s-ar putea potrivii. Știi despre ce vorbesc?

— Știi ce e, am spus eu obosită. O bucată de metal care vine peste lăcașul broaștei, nu?

Bănuiala mea era că voia să stoarcă cât mai mulți bani de la mine, dar deja nu-mi mai păsa.

— Știi ce, a spus el, ridicându-se și băgând dalta în buzunarul de la spate, o să fac bara tip Londra și o să pun o bucată de placaj pe ușa din spate gratis. Am în camionetă niște placaj de mărimea potrivită. Nu mai fi tristă, dragă mea. N-o să mai între nimeni, cel puțin nu pe aici.

Din cine știe ce motiv, cuvintele lui nu mă linisteau.

*

După ce a plecat, mi-am făcut un ceai, umblând de colo-colo prin apartament. Mă simteam ca Delilah atunci când un motan intrase în casă prin trapa pentru pisici și făcuse pipi în hol — Delilah patrulașe ore întregi prin toate camerele, frecându-se de mobile și făcând pipi în colțuri, ca să-și revendice spațiul.

Eu n-am mers până la a face pipi pe pat, dar aveam aceeași senzație de invadare a spațiului, simteam nevoia să revindic ceea ce fusese violat. *Violat?* a spus o voce joasă din capul meu. *Fii serioasă, ești prea melodramatică.*

Dar mă simțeam într-adevăr violată. Micul meu apartament mi se părea distrus — pângărit și nesigur. Până și descrierea pe care trebuise să-o ofer poliției fusese un chin: da, l-am văzut pe intrus, nu, nu-l pot descrie. Ce era în geantă? A, mă rog, viața mea: banii, mobilul, permisul de conducere, medicamentele, cam tot ce aveam nevoie, de la rîmel până la abonamentul de transport în comun.

Tonul energetic și impersonal al vocei de la numărul poliției îmi răsună încă în cap.

— Ce fel de telefon?

— Nu era de valoare, am spus eu obosită. Doar un iPhone vechi. Nu-mi amintesc modelul, dar pot să afli.

— Mulțumesc. Orice v-ați putea aminti în privința tipului și seriei ar putea fi de ajutor. Și ati vorbit de medicamente — ce fel, dacă pot să întreb?

Am intrat imediat în defensivă.

— Ce legătură are asta cu problemele mele medicale?

— Niciuna, a spus operatorul răbdător, chiar enervant de răbdător. Numai că unele pastile se vând pe stradă pe bani.

Știam că furia care mă înundase din pricina întrebărilor lui nu era rezonabilă — își făcea doar datoria. Spărgătorul era cel care comise înfractiunea. Atunci de ce mă simțeam ca și cum eu să fi fost cea interogată?

Aproape ajunsesem în sufragerie cu ceatul când am auzit bătăi în ușă — atât de puternice în apartamentul tacut și răsunător că m-am impiedicat, apoi am încremenit în cadrul ușii pe jumătate în picioare, pe jumătate ghemuită.

Pref de o clipă, mi-a apărut în minte imaginea înflorătoare a unei fete cu glugă, a unor mâini cu mănuși de latex.

Abia când ușa a bubuit din nou m-am uitat în jos și mi-am dat seama că ceașca mea de ceai zăcea spartă pe